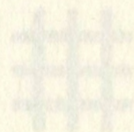
Ion I. Moța

CORESPONDENȚA CU WELT-DIENST (1934 - 1936)

Colecția EUROPA München

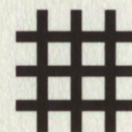
Ion I. Moţa / *Corespondenţa cu Welt-Dienst (1934 - 1936)*

CORESPONDENŢA CU WELT-DIENST (1934 - 1936)

Colecţia EUROPA München

Ion I. Moța

CORESPONDENȚA CU WELT-DIENST (1934 - 1936)

Colecția EUROPA München

Ediţie bilingue româno-franceză

Tiraj: 1000 exemplare

D-85757 Karlsfeld, Grünlandstraße 7
Printed in Germany

Ionel Moţa şi Vasile Marin pe vaporul "Monte Olivia" în drum spre Spania la 1 Decembrie 1936. – Pagina următoare: Corneliu Codreanu, însoţit de Traian Cotigă, salută defilarea Studenţimii legionare. – Bucureşti, 10 Decembrie 1934.

PREFAȚĂ

Constantin Papanace, primul editor[1] al corespondenței întreținute de Ion I. Moța cu *Serviciul Mondial* din Erfurt, susținea pe drept că valoarea documentară a acestui epistolar este considerabilă. Dacă Papanace, într'un Cuvânt Introductiv, folosea prilejul ca să "insiste puțin asupra a trei probleme" privitoare la doctrina și la istoria Mișcării Legionare, din partea noastră ne vom opri puțin asupra câtorva alte elemente interesante care se ivesc din documentația de față.

"Serviciul Mondial", *Welt-Dienst*[2], era numele organismului înființat în 1933 de Ulrich Fleischhauer, un colonel pensionar, discipol al lui Theodor Fritsch și prieten al lui Dietrich Eckart, care în 1919 înființase la Erfurt editura U.

1 Constantin Papanace a publicat în 1954 o broșură policopiată, ca Nr. 10 din "Biblioteca verde" editată de el. Pe coperta (impriată) se pot citi datele următoare: Ion I. Moța, *Corespondența cu "Serviciul Mondial" (1934-1936)*, cu introducere de Constantin Papanace, Editura "Armatolii", Cetatea Eternă 1954. Textul broșurii a fost tradus integral în limba italiană: Ion Motza, *Corrispondenza col Welt-Dienst (1934-1936)*, traducere și prefață de Claudio Mutti, Edizioni all'insegna del Veltro, Parma 1996.

2 Asupra *Welt-Dienst*-ului, a se vedea: W. Bondy, *Racketeers of Hatred. Julius Streicher and the Jew-baiters' International*, London 1946, pp. 66-105; Z.A.B. Zeman, *Nazi Propaganda*, London 1964, pp. 72-73; O.J. Rogge, *The Official German Report*, New York 1961, pp. 76-78.

Bodung. In 1933 Fleischhauer stabilise legături în mai multe ţări (Olanda, Belgia, Luxemburg, Elveţia, Austria, Ungaria) în vederea creerii unui "Birou de asistenţă tehnică" specializat în culegerea de ştiri despre activităţile iudaismului, în contrainformaţie şi propagandă. *Welt-Dienst*-ul a putut să beneficieze de finanţare din partea Ministerului de Propagandă şi, începând din 1937, din partea Biroului de politică externă dirijat de Rosenberg. După declaraţiile conţinute într'un text programatic, "*Serviciul Mondial* luptă pentru concordia între popoare şi menţinerea păcii între naţiunile civlizate; de fapt, numai pacea este garanţia adevăratei civilizaţii şi a adevăratei omenii, este garanţia unei desvoltări superioare a genului omenesc, este isvor de bunăstare pentru toate popoarele. Unţi în această luptă, nişte patrioţi din toată lumea, gata de orice jertfă, s'au organizat ca să permită *Serviciului Mondial* să-şi îndeplinească acţiunea culturală, şi asta într'o totală independenţă faţă de orice guvern". In plus, Centrul de la Erfurt publica un buletin bilunar, şi acesta cu titlul de *Welt-Dienst,* care îşi propunea să-i "lămurească pe Creştinii prost informaţi, independent de statul sau ţara căreia aparţin". Acest periodic, la fel ca broşurile scoase ca suplimente, era publicat în mai multe limbi: de la "trei limbi" pomenite în epistolarul de faţă s'a ajuns la cele optsprezece din perioada de răsboi. In sfârşit, *Welt-Dient* organiza întruniri rezervate, la care interveneau reprezentanţi ai mai multor ţări: la conferinţa din Erfurt din 1937 au partecipat delegaţi din douăzeci şi două de ţări.

Printre personalităţile care au avut legături cu *Welt-Dienst* şi pe care le găsim menţionate în epistolarul de faţă, se află şi Monsignorul Umberto Benigni (1862-1934)[3]. "Viguroasă

[3] Asupra Monsignorului Benigni, a se vedea: F. ANTONELLI (îngrijitor), *Romanae Beatificationis et Canonizationis Servi Dei Pii Papae X,* Città del Vaticano 1950, pp. 197-205; P. SCOPPOLA, *Dizionario biografico degli*

personalitate cu mai multe activităţi"[4], Benigni fusese, în veacul nouăsprezecilea, "unul dintre primii social-creştini italieni de nivel european"[5]. Scriitor fecund, în special autor al unei monumentale *Storia sociale della Chiesa* (7 volume, Milano 1907-1933), la începutul veacului al douăzecilea a devenit, vorba lui Giovanni Spadolini, "geniul malefic al lui Pius X"[6], a cărui luptă antimodernistă a sprijinit-o, creând "un fel de contramasonerie, în scopul de a contrasta infiltrarea sectară în Biserică"[7]. "Serviciul Secret" organizat de Msgr. Benigni s'a numit *Sodalitium Pianum* (ca un omagiu lui Pius V, sfântul ocrotitor al papei contemporan) şi a vrut să fie "adversar nu numai al Revoluţiei iacobine şi al radicalismului sectar, dar şi al liberalismului religios şi social la fel"[8], de vreme ce-i arăta pe inamicii de dinafară şi de dinăuntru ai Bisericii Catolice: "Cei de dinafară (sectele iudaico-masonice şi aliaţii lor direcţi) se află în mâinile Puterii Centrale a Sectei, cei de dinăuntru (moderniştii, demoliberalii ş.a.m.d.) sunt mijloace conştiente sau inconştiente ale acesteia din urmă pentru infiltrarea între

italiani, Roma 1966, vol. VIII, pp. 506-508; *Encyclopaedia Universalis,* vol. XVIII, 1974; É. POULAT, *Intégrisme et catholicisme intégral. Un réseau secret international antimoderniste: La "Sapinière",* Paris 1969; É. POULAT, *Catholicisme, démocratie et socialisme. Le mouvement catholique et Mgr. Benigni de la naissance du socialisme à la victoire du fascisme,* Tournai 1977; M.T. PICHETTO, *Alle radici dell'odio. Preziosi e Benigni antisemiti,* Milano 1983.

[4] J. ROBIN, *Les sociétés secrètes au rendez-vous de l'Apocalypse,* Paris 1985, p. 104.

[5] G. VANNONI, *Le società segrete dal Seicento al Novecento,* Firenze 1985, p. 258.

[6] G. SPADOLINI (îngrijitor), *Il cardinale Gasparri e la questione romana,* Firenze 1972, p. 27.

[7] G. VANNONI, *Massoneria, Facismo e Chiesa cattolica,* Bari 1979, p. 171.

[8] Intinse pasaje din textul programatic al *Sodalitium*-ului *Pianum* se află în articolul lui U. CARANDINO, *Il Sodalitium Pianum di Mons. Benigni (prima parte),* "La Tradizione Cattolica" (Torino), a. VII, n. 1 (28), 1996, pp. 27-32.

catolici şi descompunerea lor."[9] Activitatea *Sodalitium*-ului s'a terminat odată cu "moartea lui Pius X şi cu influenţa iezuiţilor în Vatican [...]; dar Prelatul a continuat să lupte ca răsleţ, valorificând legăturile internaţionale stabilite în perioada de aur"[10]. Deci, "ca răsleţ", la trei ani după ce ierarhia bisericească decretase desfiinţarea *Sodalitium*-ului, Msgr. Benigni s'a întâlnit cu Ion Moţa la Budapesta. Evident, Monsignorul era mult mai puţin mărginit şi mult mai puţin fanatic decât mulţi "integralişti", dacă se învoia să stabilească un contact cu fiul unui preot greco-ortodox ...

In aceeaşi perioadă, întrevăzând "posibilitatea de a se folosi de poliţia fascistă ca de o putere laică, ca să nu-şi mărginească activitatea antimasonică la domeniul opiniei publice"[11] Monsignorul preda Sigurantei Publice dosare special rezervate". Tot "ca răsleţ", e foarte probabil, el şi-a întreţinut relaţiile cu Centrul de la Erfurt; în mod verosimil, acesta din urmă a trebuit să se avantajeze de experienţa adunată de Msgr. Benigni într'o activitate care, oarecum, o anticipase pe aceea desfăşurată de *Welt-Dienst*. In primii ani ai veacului, într'adevăr, Monsignorul înfiinţase *Corrispondenza Romana*, ce urma să devină *La Correspondance de Rome*; era vorba, după cuvintele cu care se prezinta buletinul însuşi, de "o publicaţie de ştiri şi comentarii, pe jumătate ziar şi pe jumătate simplă agenţie de presă. Nu este periodică, dar apare aproape zilnic, în afară de suplimentele extraordinare. *La Correspondance de Rome* apare în limba franceză; totuşi ea va publica, în alte limbi şi potrivit ocaziilor, comentarii şi suplimente de însemnătate particulară"[12].

---

9 *Ibidem.*

10 G. Vannoni, *Le società segrete*, cit., p. 258.

11 G. Vannoni, *Ibidem.* p. 258-259.

12 J. Robin, *Les sociétés secrètes au rendez-vous de l'Apocalypse*, cit., p. 105.

La zece luni după moartea Monsignorului Benigni, are loc la Montreux (16 şi 17 Decembrie 1934) Congresul organizat de *Comitetele de Acţiune pentru Universalitatea Romei*, la care Ion Moţa ia parte în calitate de reprezentant al Mişcării Legionare. Scrisorile pe care cu acel prilej Moţa şi corespondentul său de la Erfurt şi le trimit reciproc ne arată diferenţa de perspective a congresiştilor cu privire la chestiunea evrească. Moţa îi pomeneşte, în special, pe Hoornaert şi Mercouris, "care aveau concepţii deplorabile, poate şi de origine suspectă", şi pe Somville şi Meyer, "care erau absolut sionişti, sută la sută, şi buni cunoscători ai problemei". Paul Hoornaert, de la *Légion National Belge*, îi distinsese pe Evreii "integraţi", asimilaţi şi leali, de Ereii "internaţionali", agenţi ai masoneriei internaţionale; numai cei din urmă trebuiau să fie denunţaţi şi atacaţi. Georgios Mercouris, fost ministru şi şef al unei mişcări social-naţionaliste greceşti, exprimându-se după o linie de idei împărtăşită de delegaţii din Italia, Portugalia şi Austria, se opusese la "orice încercare de a face o declaraţie generală despre Evrei, susţinând că era vorba de o chestiune pur interioară, diferită de o ţară la alta; deci, în conformitale cu spiritul Congresului, fiecare naţie trebuia lăsată să rezolve problema după dorinţa ei"[13]. In ce-l priveşte pe belgianul Somville, de la *Ligue corporative du travail*, acesta sprijinise cererea lui Moţa, adică să fie făcută de Congres o declaraţie generală despre chestiunea evrească; dar şi adăugase că, după părerea sa, soluţia problemei "putea să consiste în a da Evreilor o patrie a lor; prin urmare, prezentase posibilitatea să fie concedată Evreilor Palestina, ca să-şi poată 'exprima civilizaţia lor proprie' "[14]. In sfârşit, Arnold Meyer, şef al *Frontului Negru* olandez, tre-

---

13 M.A. Ledeen, *L'internazionale fascista*, Bari 1973, p. 158.

14 M.A. Ledeen, *Ibidem.*

buia să fie într'adevăr reprezentantul unei organizaţii "neînsemnate şi obscure" (după cum citim într'un raport trimis lui Ciano în 1935), dacă acest Front rezultă necunoscut pentru corespondentul german al lui Moţa. In orice caz, "admirabilul domn Somville" şi Arnold Meyer erau "absolut sionişti, sută la sută", în sensul că pentru ei chestiunea evreească putea să fie rezolvată prin transferarea Evreilor din ţările europene în Palestina. Era aceeaşi solutie către care păreau să încline uneori legionarii români, când strigau: "Pentru Români România, pentru Jidani Palestina!" Dar nu trebuie neglijat faptul că de la începutul anilor treizeci Mişcarea Legionară a luat o poziţie hotărît antisionistă, prin diverse materiale propagandistice fiind salutată lupta Arabilor împotriva creerii unui stat evreesc în Palestina.

Pe de altă parte, cu o lună înainte de Congresul de la Montreux se declarase "sionist" şi Benito Mussolini, care încă nu intrase pe drumul unei politici mediteraneene coerente, adică hotărît proarabe. In timpul unei intrevederi cu Nahoum Goldmann, Ducele spusese: "Dar voi trebuie să creaţi un Stat Evreesc. Eu sunt sionist, eu. Asta deja am spus-o doctorului Weizmann. Voi trebuie să creaţi un Stat adevărat *(un véritable État)*, nu ridicola Vatră Naţională care v'a fost oferită de Englezi. Eu vă voi ajuta să creaţi un Stat Evreesc."[15] Atât întâlnirile lui Mussolini cu Weizmann şi Goldmann cât şi mai strânsele relaţii ale Ducelui cu Iabotinski şi sioniştii revizionişti sunt explicate de Renzo De Felice în felul următor: "Cu prosionismul lui din anii 1933-1934 şi într'o oarecare măsură şi din primele luni ale lui 1935, Mussolini ţintea să devină intermediar între Evrei şi Arabi şi

[15] M. Michaelis, *Mussoloni e la questione ebraica,* Milano 1982, p. 84. A se vedea şi J. Draenger, *Nahoum Goldmann,* Paris 1956, II, p. 214 şi urm.; N. Goldmann, *Memories,* London 1970, pp. 134-5 şi 153-4; Renzo De Felice, *Il fascismo e l'Oriente,* Bologna 1988, p. 310.

să substituie hegemonia sa celei englezeşti în Palestina (moştenind toate dificultăţile şi sarcinile corespondente); pe lângă aceasta ţintea să-şi câştige simpatii în Europa şi în America, prezentându-se ca ocrotitor al Evreilor (dar fără să se expună prea mult, ca să nu şi-i facă duşmani pe Arabi); în sfârşit, vroia să mărească tensiunea în Palestina, deci să creeze, o spunem din nou, ulterioare dificultăţi Angliei în unul din cele mai nevralgice puncte ale imperiului ei."[16] In 1935, şi Reinhardt Heydrich împărţea Evreii în două grupuri, adică sionişti şi susţinători ai asimilării, exprimându-şi preferinţa către cei dintâi, pentru că "mărturisesc o concepţie strict rasială şi prin emigrare contribuiesc la clădirea propriului lor Stat evreesc [...] Urările noastre şi bunăvoinţa noastră oficială se află cu ei"[17]. Şi Alfred Rosenberg spunea: "Sionismul trebuie să fie viguros sprijinit, ca să fie transferată în Palestina, în fiecare an, o cotă de Evrei din Germania."[18]

Deci la mijlocul deceniului al patrulea înfiinţarea unui stat evreesc în Palestina era dorită atât de cei care considerau dăunătoare pentru propriile lor ţări prezenţa numeroaselor comunităţi evreeşti şi tindeau către o "curăţire etnică", cât şi de cei care, dorind să lupte împotriva hegemoniei britanice, credeau posibilă o politică mediteraneană proevreească şi proarabă în acelaşi timp. In primul caz era vorba, evident, de o poziţie născută din exasperare; în al doilea caz, de o socoteală care vroia să fie machiavelică, dar era pur şi simplu greşită. Aceeaşi greşeală a lui Mussolini, de altfel, o va comite URSS, când aceasta va favoriza naşterea aşa-zisului "Stat Israel", legănându-se în iluzia că va putea face din el o bază

[16] R. De Felice, *Il fascisco e l'Oriente,* p. 149.

[17] É. Ratier, *Les guerriers d'Israël,* Paris 1995, p. 78.

[18] É. Ratier, *Ibidem.*

prosovietică în Marea Mediteraneană şi un aliat în "răsboiul rece" împotriva Occidentului.

In România, desacordul faţă de "soluţia" sionistă a fost manifestat în 1934 de filosoful Nae Ionescu, căruia Ion Moţa, mai târziu, i-a încredinţat propriul testament spiritual, înainte de a pleca spre frontul spaniol. In celebra Prefaţă la cartea lui Mihail Sebastian *De două mii de ani ...,* Nae Ionescu a scris: "Există totuşi o acţiune prin care Evreii au încercat să se smulgă soartei lor. E sionismul. Incercarea mi se pare însă cu totul confuză. Şi acum, ce a vrut Theodor Herzl, şi ce vrea sionismul? Să ia Ierusalimului nimbul lui mistic, caracterul lui de mit de până acum şi să transforme acest oraş într'o capitală de stat cu ministere şi cu siguranţă generală? Se poate. Numai că nu s'ar realiza decât o experienţă cu totul trecătoare, cum au fost întotdeauna aşezările politice iudaice, iar, pe de altă parte, concretizându-se Ierusalimul, s'ar lua Evreilor din împrăştiere singurul centru de raliere al lor care le-a făcut posibilă viaţa până astăzi. Sionismul este, fără îndoiala, o încercare de a rupe cercul de suferinţă al fatalităţii iudaice – dar o încercare care nu poate duce decât cel mult la un rezultat: pierderea Evreilor ca popor, prin sfărâmarea mitului ierusalimit. Sionismul? Sinucidere! Şi asta trebuia să fie o soluţie!"[19]

In ce-l priveşte pe Moţa, acest epistolar ar putea să ne lase impresia că el împărtăşea părerea "sioniştilor" Somville şi Meyer; dar sigur nu era o părere prosionistă ceeace el exprimase cu fermitate deja cu zece ani mai devreme. Intr'adevăr, publicând în româneşte *Protocoalele Inţelepţilor Sionului,* "Ion I. Moţa, student", a comentat Introducerea lui Roger Lambelin cu următoarea notă de subsol: "Evreii erau împărţiţi înainte de răsboi în *sionişti* şi *nesionişti.* Cei dintâi urmăreau întemeierea domniei jidoveşti asupra lumii, prin renaşterea vechei împărăţii jidoveşti a Ierusalimului. Cei din urmă voiau acelaşi lucru, însă fără a mai reînvia regatul Palestinei, ci rămânând numai risipiţi printre popoarele lumii, aşa cum sunt azi. Acum, după răsboi, aproape toţi Jidanii sunt 'sionisti'."[20]

Deconspirând optiunea sionistă ca una din cele două tactici ale iudaismului mondial, studentul Ion Moţa s'a ţinut departe de cursa în care, la un moment dat, au riscat să cadă conducători de stat şi şefi revoluţionari.

Dar referirea la *Protocoale Inţelepţilor Sionului* ne îndeamnă să ne oprim asupra unui episod despre care găsim o mărturisire în corespondenţa lui Moţa cu *Welt-Dienst*: procesul de la Berna din 1934-1935. Să reamintim faptele. Pe ziua de 13 Iunie 1933 gruparea elveţiană *Front National* distribuia câteva exemplare din a treisprezecea ediţie a *Protocoalelor,* traduse în germană de Theodor Fritsch[21]. Făcând apel la o lege confederală care interzicea publicarea şi difuzarea de texte obscene, Uniunea Comunităţilor Israelite din Elveţia şi Comunitatea israelită din Berna i-au denunţat pe Theodor Fischer, director al ziarului *Eidgenossen,* pe muzicianul Silvio Schnell şi pe trei alte persoane. Prima şedinţă de tribunal a avut loc în ziua de 16 Noembrie 1933. Preşedintele a numit o comisiune compusă din trei experţi: profesorul de drept Arthur Baumgarten pentru acuzatori, pastorul Münchmeyer pentru acuzaţi şi scriitorul C. A. Loosli ca expert al tribunalului. Dar pastorul Münchmeyer a dispărut în mod misterios, încât la şedinţa din 29 Octombrie 1934 acuzaţii au trebuit să vină fără expertul lor. Deci

---

[19] NAE IONESCU, Prefaţă la M. Sebastian, *De două mii de ani ...,* Bucureşti 1990, pp. 22-24.

[20] *"Protocoalele" Inţelepţilor Sionului, traduse direct din ruseşte în franţuzeşte şi precedate de o introducere de Roger Lambelin, în româneşte de Ion I. Moţa, student,* Orăştie 1923, p. 14, nota 1.

[21] THEODOR FRITSCH, *Die zionistischen Protokolle,* Leipzig 1920.

apărarea a cerut o amânare şi şedinţa următoare a fost fixată pe 29 Aprilie 1935. "Tinerii prieteni ai noştri din Elveţia au încurcat afacerea prosteşte, pentru a ne chema în ajutor numai cu cinci zile înainte de şedinţa decisivă", îi scrie lui Ion Moţa corespondentul din Erfurt la data de 28 Decembrie 1934. In numele "tinerilor prieteni din Elveţia", a fost Ulrich von Roll *Gauleiter*-ul bernez al *Front*-ului *National*, cel care a cerut ajutorul Germanilor; dar puţin mai târziu, ca să nu fie prea dependent de *Reich*, von Roll a luat legătură şi cu mama consulului general român la Berlin, adică cu înstărita prinţesă Caragea, care locuia la Locarno-Monti şi patrona activităţile unei "Ligi de apărare ariană" înfiinţată de ea însăşi. Deocamdată, pe când acuzaţii îl amânau şi Centrul de la Erfurt se străduia cum putea, procesul se apropia de faza finală. La 14 Mai 1935 judecătorul Meyer a condamnat pe cei doi acuzaţi principali la o amendă, pentru difuzare de literatură obscenă. Recursul acuzaţilor a fost judecat de Curtea de Apel din Berna în toamna anului 1937: la 1 Noembrie decizia pronunţată în primă instanţă a fost anulată, pentrucă *Protocoalele* nu erau literatură obscenă. De această hotărîre, Ion Moţa n'a putut să se bucure: în ziua de 13 Ianuarie a aceluiaşi an el căzuse pe câmpul de luptă, la Majadahonda.

Claudio Mutti

CUPRINSUL

De acelaşi autor

a apărut:

1ª ediţie – *Cranii de Lemn,*
Editura Totul pentru Ţară – Sibiu 1936
2ª ediţie – Editura Totul pentru Ţară – Bucureşti 1937
3ª ediţie – Editura Totul pentru Ţară – Bucureşti 1937
4ª ediţie – Editura Mişcării Legionare – Bucureşti 1940
5ª ediţie – Colecţia "Omul Nou" – Salzburg 1951
6ª ediţie – Colecţia "Omul Nou" – München 1970
7ª ediţie – Colecţia "Omul Nou" – Miami Beach,
[Fla. USA 1992

In italiană:

1ª ediţie – ION I. MOŢA, *L'uomo nuovo,*
Edizioni di Ar – Padova 1978

In spaniolă:

1ª ediţie – ION I. MOTZA, *El hombre nuevo,*
Ediciones Ojeda – Barcelona 1999

1) *Testamentul lui Ion Moţa.* Colecţia Europa, München ⁷1992. Au mai apărut apoi 3 ediţii în limba italiană, 6 ediţii în spaniolă şi 2 ediţii în germană.

2) *Corespondenţa cu Serviciul Mondial* [Welt-Dienst] *(1934-1936)* – [ediţie policopiată], Editura Armatolii, Cetatea Eternă [Roma] 1954.

3) ION I. MOTZA,*Corrispondenza col Welt-Dienst (1934-1936),* Edizioni all'insegna del Veltro, Parma 1996.

Monumentul de la Majadahonda, inaugurat la 13 Septembrie 1970, în memoria eroilor legionari Ion Moţa şi Vasile Marin, căzuţi pe frontul spaniol, la 13 Ianuarie 1937, pentru apărarea Creştinătăţii şi pentru mântuirea Neamului Românesc. Sanctuar şi loc de pelerinaj pentru legionari şi pentru toţi naţionaliştii din lume.